

gen die de rechten van alle betrokken partijen in acht neemt.

Wanneer de wetgever in de Faillissementswet een mogelijkheid invoert om de gefailleerde verschoonbaar te verklaren en de gevolgen van de verschoonbaarheid uitbreidt tot de echtgenoot van de gefailleerde die zich persoonlijk aansprakelijk heeft gesteld voor de schuld van de gefailleerde, terwijl die gunstmaatregel niet ten goede komt aan de wettelijk samenwonende die zich eveneens persoonlijk aansprakelijk heeft gesteld voor de schuld van de gefailleerde, behandelt hij personen die gehouden zijn tot de regeling van dezelfde schuld, op verschillende wijze.

Ten aanzien van de echtgenoot die zich persoonlijk heeft verbonden ten gunste van zijn gefailleerde echtgenoot, kunnen de vervolgingen, door de schuldeisers van de gefailleerde, op zijn goederen, wegens de uitbreiding van de gevolgen van de verschoonbaarheid, niet langer plaatsvinden. De wettelijk samenwonende die zich persoonlijk heeft verbonden ten gunste van zijn gefailleerde samenwonende geniet daarentegen geenszins de gevolgen van de verschoonbaarheid en blijft ertoe gehouden, op zijn bestaande en toekomstige goederen, een schuld aan te zuiveren waarvoor zijn wettelijk samenwonende niet langer kan worden vervolgd.

Het Grondwettelijk Hof oordeelt dat door de regel van de verschoonbaarheid niet uit te breiden tot de wettelijk samenwonenden die zich persoonlijk aansprakelijk hebben gesteld voor de schuld van hun gefailleerde samenwonende, de wetgever een verschil in behandeling heeft ingevoerd dat ten aanzien van het hoger omschreven doel, niet redelijk verantwoord is.

HOF VAN BEROEP BRUSSEL (8STE K.)
21 DECEMBER 2010

INSOLVENTIE

Faillissement – Ereloon curator

Zaak: nr. 2010/QR/79

In onderhavig geval diende het hof zich uit te spreken over welke barema's temporeel gezien toe te passen zijn bij het bepalen van het ereloon van de curator.

De curatele stelde in haar beroepsverzoekschrift dat zij de toepassing vroeg van de barema's in voege op de datum van de sluiting van het faillissement en niet van deze in voege op de opening ervan of op de datum van haar verzoekschrift tot begroting van het ereloon van de

curator bij toepassing van artikel 33 van de faillissementswet.

Het hof vertrekt van de stelling dat de erelonen van de curator van een faillissement slechts verschuldigd zijn bij de afsluiting van het faillissement en neemt het volgende in overweging:

– in casu kan onmiddellijk worden overgegaan tot de sluiting van het faillissement;

– de begroting van het ereloon van de curator van het faillissement dient noodzakelijk te gebeuren vóór de sluiting van het faillissement (de kosten en het ereloon van de curator dienen vermeld te worden in de rekeningen van de curator waarvan sprake in artikel 79 van de Faillissementswet);

– bij het bepalen van de erelonen van de curator in casu voor een faillissement dat is opgevalen na de inwerkingtreding van de Faillissementswet, dienen de (geïndexeerde) barema's die gangbaar zijn op het ogenblik van de sluiting toegepast te worden;

– in de rechtbank van koophandel te Brussel worden de begroting van het ereloon van de curator, enerzijds, en de verrichtingen voorgeschreven door de artikelen 37 tot 80 van de Faillissementswet (dit zijn de verrichtingen inzake de vereffening en de sluiting van het faillissement), anderzijds, op afzonderlijke zittingen behandeld, waardoor er tussen beide desgevallend (aanzienlijk veel) tijd verloopt.

Gelet op hetgeen voorafgaat begroot het hof het ereloon van de curator in casu volgens de thans gangbare geïndexeerde barema's en binnen de grenzen van het door de curator gevorderde, onder voorbehoud dat een eventuele indexatie van deze barema's op het ogenblik van de sluiting van het faillissement geen lager bedrag oplevert.

HOF VAN BEROEP GENT (13DE K.)
8 DECEMBER 2010

INSOLVENTIE

Faillissement – Rechtspleging – Curator – Rechtsplegingsvergoeding

Zaak: nr. 2008/AR/3207

Het hof diende zich uit te spreken over de vordering tot vrijwaring ingesteld door de curatele waarbij van belang is dat de curator tevens vorderde dat de tegenpartijen in ieder geval solidair, *in solidum* of de ene bij gebreke van de andere zouden worden veroordeeld tot het betalen van de gedingkosten.